

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jířího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zast. Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou, se sídlem Paprsková 10/1340, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci u něj vedené pod sp. zn. 10 A 25/2016 jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 25/2016 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 10. 2. 2016 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce ze dne 16. 11. 2015 proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. Si 1406/2015, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 7. 10. 2015 podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádal o informace o obsahu obžaloby projednávané v hlavním líčení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 57 T 4/2015.

[2] Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení, které vyústilo v podání projednávané žaloby, rozhodoval jako správní orgán prvního stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu.

[3] Žalobce ve vyjádření k návrhu na delegaci uvedl, že ve skutkově a právně obdobných věcech jeho žalob na ochranu proti nečinnosti stejného žalovaného, v nichž rovněž jako správní orgán prvního stupně rozhodoval Městský soud v Praze, byly všechny tyto věci v minulosti Nejvyšším správním soudem přikázány k projednání Krajskému soudu v Praze z důvodu vyloučení všech soudců Městského soudu v Praze. Namátkou žalobce poukázal na některá taková usnesení zdejšího soudu. Žalobce tak má za to, že tato skutečnost je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro vyloučení všech soudců správního úseku městského soudu a pro přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 s. ř. s. Jako nejvhodnější se žalobci jeví Krajský soud v Praze, v jehož obvodu bydlí žalobce a zároveň zde má sídlo žalovaný. Žalobce proto navrhl, aby byla věc přikázána Krajskému soudu v Praze.

[4] Žalovaný se s názorem městského soudu ztotožnil a na základě § 9 odst. 3 s. ř. s. navrhl, aby byla věc s ohledem na procesní ekonomii přikázána Krajskému soudu v Praze, jakožto soudu místně nejbližšímu žalobci i žalovanému.

[5] Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[6] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Toto ustanovení upravuje případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[7] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[8] Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žalobce brojí proti nečinnosti žalovaného ve věci, v níž v prvním stupni rozhodoval Městský soud v Praze.

[9] V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z tohoto důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

[10] K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy. Vzhledem k tomu dojde k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát.

[11] Tento názor plyne z obecné právní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

pokračování

[12] Konečně, jak i žalobce sám uvádí, Nejvyšší správní soud setrvale rozhoduje ve skutkově a právně podobných věcech stejně jako nyní.

[13] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je důvodný, a proto přikazuje věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze jako jinému než místně příslušnému krajskému soudu, který je soudem nejbližším sídlu (bydlišti) účastníků řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu